

(183555)

29

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΛΑ ΤΟΥ

Τ' ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΗΜΕΡΟΝΩΝΤΑΣ

ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΟΝΑΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΟΥΤΣΗ

ΔΙΑΝΟΜΕΩΣ ΤΟΥ «ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΑΝΘΩΝΟΣ» κτλ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «Ο ΦΩΣΚΟΛΟΣ»

Σ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ.

1887

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

! 1887 !

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΡΗΛΗ ΤΟΥ

Τ' ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΗΜΕΡΟΝΩΝΤΑΣ.

Μποναμάς για τὸν μποναμά τοῦ καλοῦ μας

ΚΟΝΤΟΥΤΣΗ

Διανομέως τοῦ «Ποιητικοῦ Ἀνθώνος» κτλ.

ΓΡΗΛΗ—Καλόστονε, ἀφερόμουςου! Ἰδέ σ' τῶπα, ἡ κακομοῖρα, =
Δὲ σ' ἔψχλα τὸ χάραμα—ποῦ νὰ βουλιάξω χήρα—
Νὰ μὴ τζογάρης πουθενά; Μὰ ὁ Πειρασμός σε θάνει; /
Μὰ φτώχεια, γδύμνια, ξυπολιά, τίποτα δὲ σε πιάνει!;
Μπά συφορά, γιὰ ἰδέσ τονε, κατρίνι δὲν 'ποτάζει,
Κ' ἔπειτα, λέει, πῶς τρώουμαι καὶ στρίγκλα μὲ φουγιάζει.
Νύφη καὶ γυιὸς 'ς τὸ σουκρὲ, ἐσὺ 'ς τὸ πάει καὶ πάει...
Ἐφερε, κάνε τίποτα τῇ δούλῃ σου νὰ φάη;
Τζὰ τί σε 'γνοιάζει; ἂς φάη σ... ἀνὸ τέτοια φορογαῖδουρα—
Σ' ἀξίζω ἐγὼ γιὰ τίποτα; μὲ πῆρες γιὰ μαμουρα,
Κ' εἶμαι τοῦ γυιὸς μου, ὁ συντριμὸς, τῇ νύφῃ καμεριέρα
Στράτσα, ξεπλύδι, σάρωμα, κουροῦπι, κωλοντέρα!·
Ἀγριοκύτια με ὅσο θες, πνίχσα τὴ μέστ' ἡ σούπ...
ΣΠΟΥΡ.—Θὰ μᾶς ἀκούσ' ἡ γειτονιά, σκασμὸς, φά'τ' ἀ μυχλά σου
ΓΡΗΛΗ.—'Ετοῦτο τώρα μ' ὤλειπε, νᾶρῃ γιὰ νὰ μὲ 'βρίσῃ.
Μωρὲς ἀκοῦτε, χριστιανοί; Θε μου καὶ κάμε κρίσι!
Μ' ἔβαν καφέ, θεονήστικια, νὰ πῶ τέτοιο φαρμάκι.
Νὰ σαπῇ τὸ στόμα μου ἂν ἦπια οὔτε νεράκι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Κι' ἀντίς νά ἰδῶ νά σπλαχνιστῇ τὴν ἐρμιοσκοτεινιά μου,
Μοῦ λείει σκασμός!

ΣΠΟΥΡ. Τί νά σοῦ πῶ; μὴν ἤθελες, κυρά μου,
Νά σέ χαϊδέψω; Ἄν ἔπιασες τὴ γκρίνια μόλις 'μπῆκα'
Δέ με 'ρωτᾷς, δέ μοῦ μιλεῖς καὶ μία φορά με γλύκα!
Μωρ' ἂ δὲ σ' ἄκουσα ποτὲ νά 'πῃς δόξα σ' ὁ Θεός·
Ἄν εἶμαι ἄφ' τῆ στριμάρα σου 'σά γιούδας, 'σάν ὀβραῖος!

ΓΡΗΑ.—Γιὰ ἰδέτε γλῶσσα καὶ θυμό, ἀκοῦτε θεοφωνάρα...

Τρομάς νά 'πῃς τὸ δίκιο σου; σέ λείει φαουσιάρα!
Εἶναι καπάτσος νά μοῦ 'πῇ, μὰ ἐκεῖνη τὴν Παρθένα,
Πῶς ρήμαξα τὸ σπίτι του, πῶς 'βούλιαξε γιὰ μένα,
Νά πῇ πῶς τὸν ἀφάνισα, πῶς εἶναι τοῦ πνιμάτου
Ἄφ' τὰ κακά μου τὰ μυαλά καὶ ὄχι ἄφ' τὰ δικά του.
Εἶδες ἐκεῖ μ' ἔνα μσυ τσὰ νά κάνῃ 'σάν τὸ μπόγια,
Καὶ νά -μοῦ λήῃ σκασμός, —γιατί;— πῶς τοῦπα δύο λόγια!
Ἔτσι προχτὲς κ' ἡ νύφη μου, πῶς τς' εἶπα· πιάσε, Ρόζα,
Ν' ἀνοίξουμε τ' ἀσπρόρουχα, τὴν 'πιάσαν τὰ νευρόζα!
Δότση γωνίαις κι' ἀμπαζούρ, δότση νά ρεκαμάρη,
Δότση τραγοῦδια, δότση νειούς νά παίξῃ, νά σπασάρη.
Πέτση γιὰ μόνταις, γιὰ χορούς, γιὰ δέατρα, γιὰ σαλόνια,
Δότση κιτάραις κι' ἀρμόφλουτ, καὶ φέσαις καὶ βελιόνια!
Δότση ἐπικώλιο νά -μπορῇ κόφαις καὶ καθελάρη,
Νά δείχνῃ κι' ἄντζαις, κι' οὐλά τση 'ς τὴ μέτρα τοῦ τσαγκάρη.
Δότση ὀμπρελίνα καὶ μανσόν, χερόχτια καὶ σκαρπίνια,
Καὶ πέτση γιὰ ἓνα βέντουλο... ἔξοδιάζει δύο κατρίνια;
Τὴ γνοιάζει γιὰ νοικοκυριό; Γιὰ ποῦφ ἔχει κεφάλι,
Μὰ πὲς καὶ 'ς ἓνα μπάλωμα μιὰ βελονιά νά βάλῃ!
Πέτση νά ψήσῃ τὸν καφέ! πὲς νά ξεμπουζακώσῃ!...
Μωρ' ἂ δὲν καταδέχεται τὴν ταύλα τση νά τρώσῃ!
Δότση νά καταμπλασρωθῇ γιὰ πάχος με μπαμπάκια,
Κι' ἂς μὴν ἡξέρῃ τ' ἄντρα τση νά ράψῃ δύο σ ω β ρ ἄ κ ι α
Δότση σουλάτσα, βίζιτες, ρομάντσα, φηγουρίνα
Καὶ 'πέτση 'ς τὴν ἀνάγκη σου ἓνα φλετζάνι κίνα
Νὰ σ' τ' ἀναβράσῃ... ἀπὸ 'κεῖ! Πέτση νά πουνταριάσῃ
Τὰ ρούχα τση πουγάδας τση! Εἶδες νά ζαχαχνιάσῃ
Ἦ νά σοῦ ἀνοίξῃ μία φορά; Σοῦ πιάνῃ στανταλέτος,
Χιλίζει σήμερα κάμμιὰ τ' ἄντρός τση ἓνα κολέτο;
Τρομάς νά πῇς τση νύφης σου νά σοῦ ἓνα βελόνι;
Πέφτει τὸ σπῆτι, ἂν τση τὸ πῇς, βουγὸ καὶ τὴν πλακώνει!

Πέτση, ἂν τρομάς, τὰ χέρια ἴση, 'ποῦ μοσχοσαπουνίζεσαι,
Νά σοῦ τὰ βάλῃ 'σὲ νερό ἢ 'ς τὴ φωτιά... —τὰ σκίζει!
Ποῦ νά σοῦ πιάσῃ σάρωμα, ποῦ νά φουχτώσῃ στράτσα...
Καὶ βάστα, ἂν ἔχῃς σωθικά, τέτοια νοικοκυράτσα!
Τέτοια γυναῖκα σοῦπρεπε, καλέ μου νοικοκύρη,
'Ρημάχτρα, μούμια τοῦ συρμού, νά γδέρνῃ, νά φαλέρῃ!
Μὲ βάγιας καὶ παράβαγιας νά λυσομπαιζοβγαίνῃ!
Νᾶναι ἀκαμάτρα, καὶ γλωσσού, καὶ πάντ' ἀναγκεμένη!
Γυναῖκα, διάλογος, σάν κ' ἐσέ, νά σοῦ φορῇ βελέσι
Καθῶς τοῦ γιουῦ σου ἡ νύφη μας, ποῦ θά σοῦ τόνε δέσῃ
Ἀπὸ τὴ σκαρτσοδέτα τση!... Φοβέριζέ με, γειά σου...

ΣΠΟΥΡ.—Ὡστε 'ποῦ δὲ σωμαίνεις, ἔ!; Σοῦ ξαναλέω βουδάσου!

ΓΡΗΑ.—Μακάρι νά 'χανα κι αὐτιά, καὶ γλῶσσά μου καὶ φῶς μου
Νὰ μὴν ἀκούω τὰ λόγια σου, νά μὴ σέ βλέπω 'μπρός μου.
Κι' ὄχι ποῦ σοῦμαι κουμουδί· μὰ πὲς τα τοῦ μυαλοῦ μου,
Πὲς τα, ποῦ θέλει τσάκισμα, τοῦ ξεροκέφαλό μου.

ΣΠΟΥΡ.—Ἄν θέλῃ ἐσένα μία φορά, ἐμένα θέλει χίλιαις.

ΓΡΗΑ.—Μὰ καὶ βαστάζος νάσουνα γλυκώτερα θά 'μιλεῖς.
Καλὰ νά πάθω! Ἦμουν κυρά προσκυνησμένη
Κ' ἐξέπεσα 'ς ἓνα ληστή· Ὀρπιζα, ἡ βουλιασμένη,
Πῶς θά γενῶ βασίλισσα, κι' ὄχι πῶς θά παθιάσω.
Μὴν τρώω ποτὲ γλυκὸ ψωμί μιὰ μέρα νά δοῦξω;
Οὐλαί; τοῦ κόσμου ἡ χριστιανὰς ἔχουνε τὰ κακά τους
Μὰ 'χουνε καὶ τση δόξαις τους, πᾶνε 'ς τὴν ἐκκλησιά τους,
Μὰ τση ἄγραις 'μέραις χαίρουνται, μὰ θγαίνουνε κομμάτι,
Μὰ 'χει δὲν ἔχει ὁ ἄντρας τσου θε νά τζοῦ κάμῃ κᾶτι.
Κ' ἐγὼ δὲ σ' εἶδα μία φορά, ἔτσι, νά πῇ ἡ ψυχὴ σου:
Ἐ τοῦ το γιὰ τὴ δούλα μου· νά βάλῃς 'ς τὸ πουρσί σου
Μιὰ φρίσσα, ἓνα μερτόφυλλο! Ποτὲ, παρόμοιο πρᾶμα!

ΣΠΟΥΡ.—Μωρ' πῶς βαστάς οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξέρω μέγα θᾶμα!
'Αδάντι, λέε, κουτσούνα μου, φάλλε με τὸ ληστή σου.

ΓΡΗΑ.—Ἄν τῶχω μάρα νά σέ ἰδῶ μιὰν ὥρα 'ς τὴν καλὴ σου.
Τί; σ' εἶδα, νᾶρθης μία φορά νά μοῦ ψευτογελάσῃς;
Πὲς, πότε σ' εἶδα καὶ γιὰ με πεντάρια νά ξοδιάσῃς;
Μὴ μ' ἄφρησες—γιὰ ψυχικό!—ποτὲ σου ἓνα βολάκι
Ποῦ φένουμαι καὶ καίουμαι γιὰ ἓνα κουβαράκι;
Τί νά σοῦ κάμω!... σῶπρεπε γυναῖκα γιὰ καππέλλο,
Νά κάνῃς καὶ γιὰ τὸ ψωμί καὶ νά σοῦ λήῃ—τὸ θέλω!—
Καὶ μὴν τὸ καμῇς ἐν μπορῇς! Νᾶσαι χωρὶς φλετζάνι

Καί νά σοῦ λήν· τουρνουρ, μανσό, κορσέ, φισοῦ καί μπάνια·
 Νά σοῦ γυρεύη τὸν καὶ πλοῦς, νά κλάσει πῶς δὲν ἔχεις,
 Νά τρέχης γιὰ μπιστιοῦ ψωμί, μὰ καὶ γιὰ πλοῦς νά τρέχης,
 Κ' ἐκείνη νά συροκελᾷ 'ς τοῦ φίλωνε τὰ μπράτσα
 Γιατί τῇ τῷπε ὁ γιατρός νά κάνη δύο σουλάτσα!
 Νῆσαι λακές, μοδίστοις τῇ, νά τήνε σκουβουλίζης,
 Ἐκείνη πλοῦς, γουνερικὰ καὶ σὺ νά τουρτουρίζης,
 Καὶ νά σοῦ λήν πῶς ντρέπεται γιὰ τὸ παληόπαρτό σου,
 Νά θέλῃ 'μίμψηλο, μὴ γὰρ νάυγη σὸ πλευρό σου.
 Δὲν κλαίει γιὰ τὴν κατάντια μας ἡ νύφη μας; ναι, γέλα...
 Βγαίνει μ' ἐμὲ, μ' ἐσὲ ποτὲ; μᾶς θέλει μὲ καππέλλα!
 Δὲν τοῦπε τῇ ἄλλαις νά βαρῇ γιὰ σπῖτι μὲ μπασία,
 Πῶς εἶναι 'ρείπιο τοῦτο 'δῶ καὶ δίχως περασία;
 Προχτὲς δὲν τοῦ ἐγύρευς, κι' ἀκουέτουναι τῇ ρούγαις,
 Γιὰ τὴν 'ψηλὴ τῇ χτενισιὰ μοντέρναις ταρταρούγαις;
 Κ' ἔτσι, 'σάν ἄντρας πῶκαμε κομμάτι νά θυμώσῃ,
 Μ' ἐκεῖ τὰ ψευτονάζια τῇ τὸν ἔκαμε νά λυώσῃ!
 Κι' ἄς ἴθι μείνει 'ς τ' ὄχι του;...τὴν 'πιάναν τὰ γλυκιὰ τῇ,
 Κλάψαις, νευρόζα, χωρισταῖς, λιγούραις, τὰ προικιά τῇ,
 Καὶ τί προικιά! μὴ φτάνουνε γιὰ τῇ ξοδίαίς τοῦ γάμου;
 Προικιά τσου λέει· πολτρέ, λιλιὰ, τελάρα τοῦ ρεκάμου,
 Κάνένα πιάνο, ἂν εἴν' καμμιὰ ὁποῦ ν' ἀρχοντοφέρνει,
 Τὸ ντούς τῇ, χίλια μετρητὰ τὰ παίρνει δὲν τὰ παίρνει,
 Ντεμέλαις, κουτσούνόπανα, μέγλα, φισοῦ, ἀρμαράδαις,
 Νά τί προικιά μᾶς κουβαλοῦν ἡ σημεριναῖς νυφάδαις!
 Καὶ νά σοῦ θέλουνε καὶ κλάκ, φέσταις, λουμπέν, σκλόνια...
 ' Ποιὰ ζήτας τέτοια ξαφνικὰ εἰς τὰ 'δικά μας χρόνια!
 Μετρούσανε οἱ γονεοὶ μας γιὰ ὥραις τὰ τσεκίγια,
 Μὰ πὲς μου, 'ξέραμε τουρνουρ, σινιὸν καὶ φιγουρίνια;
 Ξέραμε γάνα τί θὰ πῇ, βαράδαις ἢ φτιασίδι;
 Ἐμεῖς 'ξημερονόμαστε 'ς τὸ γλόστρη, 'ς τὸ διασίδι.
 Ποῦ παρεθῆμ! Ξέραμε φριζὲ καὶ σουλιμάδες;
 Μὲ 'λίγο 'μυγδαλόστημα 'νιβόμαστε ἐδομάδες!
 Κι' οὐλαῖς, φτωχαῖς κι' ἀρχόντισσες καὶ νοικοκυροπούλαις
 'Σ τὸ σπῖτι 'φόριαμε μαντρό, καὶ τῶρα ὡς κ' ἡ δούλαις
 Σοῦ θέλουνε μεταξωτὰ, καὶ ρόμπαις, καὶ 'ζωφόρια!
 Τσοῦ πάει δουλιὰ; μερονυχτὶς γιὰ γάμους καὶ γι' ἀμόρια
 Τσῇ ἀκοῦς νά ψαλιδίζουνε· φαίνει κάμμιὰ θυμῶναι;
 Πρῶτα τῇ ἂν ξέρῃ νά σοῦ 'πῇ τὸ φάδι ἀφ' τὸ στημόν;

Θέλει γαμπρό, μὰ δὲ μοῦ λές, ξέρεῖ νά σπαργανώσῃ;
 Ξέρεῖ νά πλέξῃ μία φασκιά τὸ γυιό τῇ νά φασκιώσῃ;
 Ἀκρίβεια λέει· καὶ βέβαια! πουκάμισα, σωδράκια,
 Πιοδίαῖς, γολιὰ, ξενωτικά! Δὲν ἔχουνε χεράκια!
 Δὲν ἔχει μπουῦτρα ὁ τόπος μας, καὶ ξειδιά, καὶ σαπούνια;
 Μὰ ὅσκει λέει· βινέγκο, καὶ κρέμ, καὶ φιδεκό σακρτσούνια!
 Βλέπεις τὸ τσουρλοθήλυκο μῶλις 'ποῦ σ' τ' ἀποκόψει
 Μ' ἀφέλειες, κ' ἐπικώλιο· 'μπορεῖ νά σοῦ προκόψῃ;
 Πάει σὲ σκολεζό; θέλει γαμπρό! Καὶ δότση· ἐκεῖ τὸ γυιό σου!
 Μὰ ἐσὺ, κυράτζα, νά τζῇ 'πῶ, χαλᾷς τὸ θηλυκό σου.
 'Ε, κακομοίραις παλαιαῖς!—Νύφη, μὰ τὴν εὐκὴ τῇ—
 Καὶ μῶλεγε ἡ μανοῦλά μου πῶς ἐγγῆκα ἀφ' τὸ μηρί τῇ.
 'Ρῶτα καὶ τῶρα ἓνα νινί...—'Ε! κουτουλᾷς κολέγα...—
 'Ρῶτα ν' ἀκούσης νά σοῦ 'πῇ ἀφ' τ' ἄρρα ὡς τ' ὠμέγα.
 Κι' ἄς μὴν ἡξέρῃ προσευκὴ· ποῖος νά 'σ τὸ κατηχίσῃ;
 Ξέρεῖ Βαγγέλιο ἢ Σῶνεψι; Εἶδε νά λιθανίσῃ
 Ποτὲ τὴ σορα-μάρε του; Αἰώνια τὴ γροικαίει
 Γιὰ κόρταις, γιὰ τὰ μπάνια τῇ, τί βίζιτες χρωσταίει,
 Τί 'φόριε ἡ Μέλπω, τὰ γυαλιὰ πῶς πιάνουνε 'ς τὴν Κιάρρα
 Ἀκοῦς κατάρρα θεοτικιά;... μόντα κ' ἡ στραβομάρα!
 Γιαμὰ, σοῦ λέει, κάνει σεισμούς!... Γιὰ σᾶς, κακὰ κορμιά,
 Ποῦ νά σᾶς πιάσῃ σύφλογο καὶ νά μὴ μείνῃ μία!—
 Μπὰ!... 'ξημερώνει, ἐχάραξε!... Καλὸς μας νέος χρόνος!—
 'Ε, δὲν ἀκοῦς!...; ἡ μουσικὴ, τὰ Κάλαντα τ' Ἀνθῶνος.
 Σῶπνα, καὶ μένε, 'μίλησε, πὲς καὶ τοῦ χρόνου, γελὰ σου...
 ΣΠΟΥΡ.—'Ορσε! γιὰτί μ' ἐξύπνησες· νά, πάρ' τὸ μποναμά σου.
 ΓΡΗΑ.—'Σ τὸ μάτι σου, παληόγερε!
 ΣΠΟΥΡ.—'Ελα λοιπόν... κορδόνου...
 Νά δυὸ φιλιὰ... δὲς μου καὶ σύ...
 ΓΡΗΑ.— Νά, ὄρσε!
 Κ' ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ.— Καὶ τοῦ χρόνου!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.22.Φ11.0001